

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

van haar minderjarig kind,
appellanten,

mede ten behoeve

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 05/49285, 05/49283 en
05/49280 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van
20 maart 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 31 januari 2002 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij brief van 4 mei 2004 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen, voor zover gericht tegen een weigering hun ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, aan de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) ter behandeling als bezwaarschriften doorgezonden.

Bij onderscheiden besluiten van 7 oktober 2005 heeft de minister deze bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 20 maart 2007, verzonden op 23 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 april 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.2. Uit de besluiten van 31 januari 2002 kan niet worden afgeleid dat deze mede strekken tot weigering van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. De rubrieken 1 en 2 onder de kopjes 'Onderwerp van de beschikking' en 'Besluit', noch rubriek 5 onder het kopje 'Rechtsgevolgen van deze beschikking' bevatten enige aanwijzing daarvoor. Hetgeen onder deze rubrieken is gesteld, ziet uitsluitend op de aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Het enkele feit dat in rubriek 4 van de besluiten onder het kopje 'Motivering van de beslissing' is vermeld dat de overwegingen uit het voornemen ten aanzien van alleenstaande minderjarige asielzoekers, ondanks betwist, in stand blijven en als herhaald en ingelast worden beschouwd, leidt niet tot een andere conclusie.

Gelet op het vorenoverwogene, kon tegen de besluiten van 31 januari 2002 ingevolge artikel 79, zoals dat artikel ten tijde van belang

luidde, gelezen in samenhang met artikel 80 van Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), geen bezwaar worden gemaakt.

2.3. De besluiten van 7 oktober 2005 begrijpt de Afdeling aldus, dat de minister daarbij alsnog weigert appellanten ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, te verlenen. Daartegen konden appellanten ingevolge artikel 7:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, gelezen in samenhang met artikel 69, eerste lid, van de Vw 2000, binnen vier weken bezwaar maken. Ten onrechte heeft de rechtbank zich bevoegd geacht van de tegen die besluiten ingestelde beroepen kennis te nemen. De rechtbank heeft voorts de tegen die besluiten ingediende beroepschriften van 3 november 2005 ten onrechte niet naar de minister ter behandeling als bezwaarschriften doorgezonden.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De grieven behoeven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de besluiten van 7 oktober 2005, voor zover deze strekken tot ongegrondverklaring van de bezwaren tegen de besluiten van 31 januari 2002, vernietigen en die bezwaren alsnog niet-ontvankelijk verklaren.

De Afdeling verstaat voorts dat de tegen de besluiten van 7 oktober 2005 op 3 november 2005 bij de rechtbank ingediende beroepschriften aan de staatssecretaris worden doorgezonden ter behandeling als bezwaarschriften tegen de in die besluiten vervatte weigering om appellanten ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, als vorenbedoeld, te verlenen.

2.5. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 20 maart 2007 in de zaken nos. AWB 05/49285, 05/49283 en 05/49280;
- III. verklaart de door appellanten bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen gegrond;
- IV. vernietigt de besluiten van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 7 oktober 2005, kenmerk IND. 0004.08.2002, 0004.08.2003 en 0004.08.2004, voor zover de bezwaren tegen de besluiten van 31 januari 2002 daarbij ongegrond zijn verklaard;
- V. verklaart die bezwaren niet-ontvankelijk;
- VI. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij appellanten in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellanten onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- VII. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellanten het door hen betaalde griffierecht ten bedrage van € 352,00 (zegge: driehonderdtweënvijftig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. T.N.H. Nguyen, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

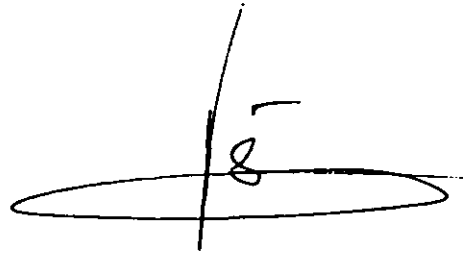
w.g. Nguyen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 juni 2007

421

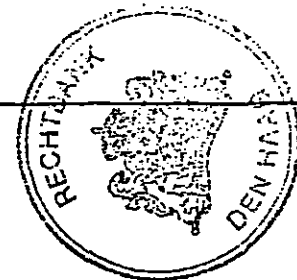
Verzonden: **15 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle and a small 'e' or 'g' shape to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak



RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummers: AWB 05/49285 (beroepszaak) en AWB 05/49287 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49283 (beroepszaak) en AWB 05/49284 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49280 (beroepszaak) en AWB 05/49281 (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter d.d. 20 maart 2007

inzake

en
mede namens

haar minderjarige kind, allen van Kazachstaanse nationaliteit,
tezamen te noemen eisers/verzoekers,
gemachtigde: mr. M.A. Collet, advocaat te Rotterdam,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. E. de Jong, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij (separate) besluiten van 7 oktober 2005 heeft verweerder het bezwaar van eisers/verzoekers (hierna te noemen: eisers) tegen zijn beslissingen van 31 januari 2002 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemde beslissingen heeft verweerder ambtshalve besloten aan eisers geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling (hierna: amv)' te verlenen. Eisers hebben op 3 november 2005 tegen de besluiten van 7 oktober 2005 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Eisers hebben de rechtbank tevens verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op de beroepen is beslist.

1.3 De gedingen zijn behandeld ter zitting van 6 juli 2007, waar eisers in persoon zijn verschenen. Eisers en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

1.4 Na de behandeling ter zitting is de rechtbank gebleken dat het onderzoek in het geschil niet volledig is geweest in verband waarmee het onderzoek onder toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is heropend, teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen om met betrekking tot de op 7 april 2006 en 13 juni 2006 door eisers in geding gebrachte stukken schriftelijk een standpunt in te nemen als bedoeld in artikel 83

zaaknummers: AWB 05/49285 (beroepszaak) en AWB 05/49287 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49283 (beroepszaak) en AWB 05/49284 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49280 (beroepszaak) en AWB 05/49281 (voorlopige voorziening)

blad 2

juncto artikel 79, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw).

1.5 Bij faxschrijven van 5 oktober 2006 heeft verweerder de rechtbank zijn reactie toegezonden.

1.6 Op 24 oktober 2006 heeft de gemachtigde van eisers gereageerd.

1.7 Nadat partijen daarvoor toestemming hebben verleend heeft de rechtbank onder toepassing van artikel 8:57 Awb bepaald dat nader onderzoek ter zitting achterwege blijft. De rechtbank heeft vervolgens het onderzoek gesloten en de datum voor het doen van uitspraak bepaald op heden.

Overwegingen

Ten aanzien van de beroepen

2.1 In geschil is of eisers in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

2.2 De rechtbank gaat bij het onderhavige geschil uit van de navolgende feiten en omstandigheden.

Op 8 respectievelijk 9 april 2000 hebben eisers een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. De procedure die hierop volgde, is geëindigd met de uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te Arnhem, van 23 april 2004 (geregistreerd onder de nummers AWB 02/15349, 02/15355 en 02/15365), waarbij de beroepen ongegrond zijn verklaard. In voornoemde uitspraak heeft de rechtbank tevens geoordeeld dat de vraag of verweerder eisers ten onrechte een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd regulier onder de beperking 'verblijf als amv', als bedoeld in artikel 14 Vw, niet in die procedure aan de orde kon komen, aangezien tegen een dergelijke beslissing eerst bezwaar dient te worden gemaakt alvorens beroep kan worden ingesteld. De rechtbank heeft dan ook het beroepschrift in zoverre, op grond van artikel 6:15 Awb, ter behandeling als bezwaarschrift doorgezonden naar verweerder. Hierop heeft verweerder bij besluiten van 7 oktober 2005 de bezwaren ongegrond verklaard, waartegen thans beroep is ingesteld.

2.3 Verweerder heeft de bestreden besluiten, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Eisers hebben onjuiste gegevens verstrekt, hetgeen blijkt uit het individueel ambtsbericht van 27 oktober 2000 (kenmerk DPC/AM/Adm.nr. 696598). In voornoemde uitspraak van 23 april 2004 heeft de rechtbank overwogen dat verweerder de besluitvorming in de asielprocedure mede heeft kunnen baseren op de inhoud van het voorengenoemd individueel ambtsbericht. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eisers door het verstrekken van onjuiste gegevens het onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst onmogelijk hebben gemaakt. Op grond van de gegevens die eisers hebben verstrekt is uit het individuele ambtsbericht gebleken dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen adequate opvang in het land van herkomst hebben. Ten slotte is op grond van artikel 7:3 Awb van het horen van eisers afgezien.

2.4 Eisers bestrijden de besluiten en voeren daartegen aan dat het beleid zoals neergelegd in het Tussentijdse Bericht Vreemdelingencirculaire (hierna: TBV) 1996/1 uitgangspunt dient te zijn. Uit dit TBV blijkt dat indien niet binnen zes maanden na indiening van de aanvraag vast is komen te staan dat er in het land van herkomst geen adequate opvang is de

zaaknummers: AWB 05/49285 (beroepszaak) en AWB 05/49287 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49283 (beroepszaak) en AWB 05/49284 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49280 (beroepszaak) en AWB 05/49281 (voorlopige voorziening)

blad 3

minderjarige in het bezit moet worden gesteld van een vergunning tot verblijf, tenzij er sprake is van gevaar voor de openbare orde. Van dit laatste is geen sprake. Gelet op het voorgaande komen eisers op grond van artikel 9.4 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb) in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier 'voortgezet verblijf'. Tot slot stellen eisers ten onrechte niet te zijn gehoord in de bezwaarfase.

2.5 Op 7 april 2006 hebben eisers nog een drietal brieven, waarin zij hun persoonlijke situatie naar voren hebben gebracht, alsmede een lijst met namen van vrienden en kennissen overgelegd.

2.6 Vervolgens hebben eisers op 13 juni 2006 nog een schrijven aan de rechtbank doen toekomen. Hierin is het één en ander naar voren gebracht over hetgeen eiseres Asem op twaalf à dertienjarige leeftijd in haar land van herkomst is overkomen. Tijdens de asielprocedure is dit onvoldoende aan bod gekomen. In Nederland verging het eiseres Asem in eerste instantie goed, maar in 2004 is zij in een depressie geraakt. Hoewel eiseres Asem nog niet naar een arts is gegaan voor hulp, wijst de gemachtigde van eisers er op dat hij een onderzoek door het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) wel geïndiceerd acht. Voorts wijzen eisers er op dat zij nagenoeg hun gehele (bewuste) leven in Nederland hebben verbleven. Gelet op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) alsmede de artikelen 9, 10, 17, 23 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten (hierna: IVBPR) had verweerder de belangen van eisers beter dienen af te wegen.

2.7 Ingevolge artikel 13 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien -voor zover hier van belang- internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.8 Op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw is verweerder bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, waaronder de verblijfsvergunning voor verblijf als amv als bedoeld in artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder y, juncto artikel 3.56 Vb.

2.9 De rechtbank overweegt allereerst dat, gelet op de uitspraak van deze rechtbank, zittinghoudende te Arnhem, van 23 april 2004, vast staat dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Voor zover in de brief van 13 juni 2006 nader informatie is verschaft over gebeurtenissen welke eiseres in haar land van herkomst zijn overkomen, overweegt de rechtbank dat het asielgerelateerde aspecten betreft welke in het kader van onderhavige (reguliere) aanvraag buiten beschouwing dienen te blijven. Tevens volgt de rechtbank verweerder in zijn (in de brief van 5 oktober 2006) ingenomen standpunt dat het inschakelen van het BMA niet in de rede ligt, nu vast staat dat eiseres Asem niet onder medische behandeling staat.

De rechtbank overweegt voorts als volgt.

2.10 Niet in geschil is dat het oude beleid -dat wil zeggen het beleid zoals dat gold voor 4 januari 2001, hetgeen is beschreven in paragraaf B7/13 van de Vreemdelingencirculaire 1994 (hierna: Vc 1994) en de TBV's 1996/1, 2000/6 en 2000/7- in de onderhavige zaken van toepassing is aangezien eisers voor 4 januari 2001 een asielaanvraag hebben ingediend.

zaaknummers: AWB 05/49285 (beroepszaak) en AWB 05/49287 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49283 (beroepszaak) en AWB 05/49284 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49280 (beroepszaak) en AWB 05/49281 (voorlopige voorziening)

blad 4

2.11 Bij het TBV 1996/1 van 12 maart 1996 heeft de toenmalige Staatssecretaris van Justitie beleid bekendgemaakt inzake alleenstaande minderjarige asielzoekers (hierna: ama). Het TBV 1996/1 was oorspronkelijk geldig van 15 maart 1996 tot en met 15 maart 1998.

2.12 Bij brief van 12 februari 1998 (Stcrt. 1998, nr. 42, pag. 9) heeft de Staatssecretaris meegedeeld dat de geldigheidsduur van TBV 1996/1 is verlengd tot 1 maart 2000. Vervolgens is bij het TBV 2000/07 van 4 april 2000 meegedeeld dat TBV 1996/1, in afwachting van de parlementaire behandeling van de beleidsnotitie over ama's die op 24 maart 2000 aan de Tweede Kamer is gezonden, nogmaals zal worden verlengd, te weten tot 1 januari 2001.

2.13 Bij het TBV 2000/30 van 29 december 2000 is nieuw beleid inzake 'alleenstaande minderjarige asielzoekers en vreemdelingen' bekendgemaakt. In dit TBV is, onder het kopje 'Algemeen overgangsrecht' het navolgende opgenomen:
"Het nieuwe beleid zoals beschreven in dit TBV is alleen van toepassing op alleenstaande minderjarige asielzoekers en vreemdelingen die hun asielaanvraag hebben ingediend op of na 4 januari 2001. (...) In de gevallen waarin de asielaanvraag is ingediend vóór 4 januari 2001, blijven paragraaf B7/13 (oud) en de TBV's 1996/1, 2000/6 [over leeftijdsonderzoek in de AC-procedure] en 2000/7 van toepassing, zowel bij eerste beoordeling als bij de beoordeling van de verlengingsaanvraag."

2.14 Op grond van het beleid zoals neergelegd in hoofdstuk B7/13 Vc 1994 en het TBV 1996/1 is een ama een minderjarige asielzoeker die bij binnenkomst in Nederland niet wordt begeleid en/of verzorgd door ouders en/of meerderjarige bloed- en/of aanverwanten. Kan een ama niet als vluchteling worden erkend en zijn er ook geen bijzondere omstandigheden die kunnen leiden tot toelating op grond van klemmende redenen van humanitaire aard, dan wordt beoordeeld of de ama kan terugkeren naar het land van herkomst. Daartoe dient vast te staan of teruggeleiding verantwoord is. Het criterium daarvoor is of er adequate opvang aanwezig is in het land van herkomst. Ingeval binnen zes maanden na indiening van de asielaanvraag is komen vast te staan dat er voor deze minderjarige in het land van herkomst geen adequate mogelijkheid tot opvang redelijkerwijs is gewaarborgd en deze tevens onder voogdij van een voogdijvereniging is gesteld, wordt de minderjarige in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf, tenzij er sprake is van gevaar voor de openbare orde.

2.15 Vast staat dat eisers begin april 2000 een asielaanvraag hebben ingediend en dat de resultaten van het onderzoek naar opvangmogelijkheden van eisers in hun land van herkomst zijn neergelegd in het individuele ambtsbericht van 27 oktober 2000, welk ambtsbericht eerst bij de voornemens van 12 november 2001 onder de aandacht van eisers is gebracht. Eisers hebben derhalve allereerst gesteld dat verweerder niet conform het beleid binnen een half jaar onderzoek heeft ingesteld naar (adequate) opvangmogelijkheden in het land van herkomst, zodat hen een verblijfsvergunning verleend had moeten worden. De rechtbank overweegt dat zij eisers niet kan volgen in deze stelling. Volgens vaste jurisprudentie brengt het enkele overschrijden van de in het beleid neergelegde beslistermijn niet mee dat aanspraak op een vergunning ontstaat of dat daaruit de conclusie moet worden getrokken dat adequate opvang niet gewaarborgd is; het beleid geeft met deze verplichting uitdrukking aan de zorg om een ama zo snel mogelijk zekerheid over zijn verblijf in Nederland te verschaffen. De rechtbank stelt vast dat verweerder de Minister van Buitenlandse Zaken op 15 augustus 2000 -ruim vier maanden na indiening van de asielaanvragen- heeft verzocht een

zaaknummers: AWB 05/49285 (beroepszaak) en AWB 05/49287 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49283 (beroepszaak) en AWB 05/49284 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49280 (beroepszaak) en AWB 05/49281 (voorlopige voorziening)

blad 5

onderzoek naar eisers in het land van herkomst in te stellen. De resultaten van dit onderzoek zijn neergelegd in het individuele ambtsbericht van 27 oktober 2000. Het vorenstaande in aanmerking genomen is de rechtbank van oordeel dat verweerder in onderhavige zaken de ratio van de zesmaandentermijn voldoende in acht heeft genomen. De omstandigheid dat eisers eerst op 12 november 2001 een afschrift van het individuele ambtsbericht van 27 oktober 2000 hebben ontvangen, maakt dit niet anders.

2.16 Voorts dient de vraag te worden beantwoord of verweerder zich op basis van het ambtsbericht van 27 oktober 2000 op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers niet in aanmerking dienen te komen voor toelating op grond van het amv-beleid. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

2.17 Ingevolge vaste jurisprudentie kan een (individueel) ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding voor zover mogelijk en verantwoord van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.18 In rechtsoverweging 8 van de uitspraak van de rechtbank van 23 april 2004 heeft de rechtbank terzake het individuele ambtsbericht van 27 oktober 2000, voor zover thans van belang, het volgende overwogen:

“(...) Eisers hebben slechts summiere informatie overgelegd met betrekking tot hun leefomgeving in , waardoor ook het onderzoek beperkt moest blijven tot staving van deze summiere gegevens. De rechtbank is voorts van oordeel dat het, gelet op het bepaalde in artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, op de weg van eisers en niet op die van verweerder had gelegen, naar aanleiding van genoemd individueel ambtsbericht nader onderzoek te verrichten. Eisers hebben dit niet gedaan. Evenmin hebben eisers anderszins tegenbewijs geleverd dat aanleiding zou kunnen geven tot twijfel aan de juistheid van de inhoud van het individueel ambtsbericht.”

2.19 Naar het oordeel van de rechtbank hebben eisers in onderhavig geschil evenmin aanknopingspunten in bovengenoemde zin naar voren gebracht, zodat er geen grond is voor het oordeel dat verweerder niet van de juistheid en volledigheid van het individuele ambtsbericht heeft mogen uitgaan.

2.20 Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op heeft kunnen stellen dat eisers aan het beleid inzake amv geen aanspraak op verlening van een verblijfsvergunning kunnen ontlenen. De rechtbank overweegt dat het op de weg van eisers ligt om verweerder voldoende aanknopingspunten te bieden voor een onderzoek naar de opvangmogelijkheden in het land van herkomst. Daargelaten of eisers onjuiste gegevens hebben verstrekt, biedt het relaas van eisers dergelijke aanknopingspunten in het geheel niet; eisers hebben slechts vage en summiere verklaringen omtrent hun woonomgeving afgelegd. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank dan ook terecht gesteld dat eisers het onderzoek naar adequate opvangmogelijkheden in hun land van herkomst hebben gefrustreerd, hetgeen voor rekening en risico van eisers dient te blijven. Dit klemmt naar het oordeel van de rechtbank te meer nu eisers vanaf hun geboorte tot aan hun vertrek -op welk moment eisers 13, 14 respectievelijk 15 jaar oud waren- in dezelfde plaats hebben gewoond en

zaaknummers: AWB 05/49285 (beroepszaak) en AWB 05/49287 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49283 (beroepszaak) en AWB 05/49284 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49280 (beroepszaak) en AWB 05/49281 (voorlopige voorziening)

blad 6

aan het maatschappelijk leven hebben deelgenomen, zodat niet valt in te zien dat zij niet afdoende verifieerbare gegevens omtrent hun woonomgeving hebben kunnen verschaffen. Hetgeen eisers hieromtrent, met name in het schrijven van 13 juni 2006, naar voren hebben gebracht kan niet tot een ander oordeel leiden.

2.21 Eisers hebben voorts aangevoerd dat verweerder had dienen te toetsen of hen verblijf toekomt op grond van artikel 8 EVRM. De rechtbank volgt dit standpunt niet en verwijst daartoe, gelijk verweerder, naar de door verweerder aangehaalde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 3 november 2004 (JV 2005/13). Toetsing aan artikel 8 EVRM is in het onderhavige kader niet aan de orde, omdat bij de beoordeling van het ambtshalve verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw, geen rekening met artikel 8 EVRM hoeft te worden gehouden. De bevoegdheid van verweerder om in afwijking van de hoofdregel dat een verblijfsvergunning op aanvraag wordt verleend, een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, is in artikel 3.6 Vb begrensd tot de in die bepaling limitatief opgesomde beperkingen waaronder verblijf kan worden toegestaan. Voor zover eisers een verblijfsvergunning beogen op andere omstandigheden dan de omstandigheden die betrekking hebben de (ambtshalve) aan de orde zijnde beperking 'verblijf als amv', staat het eisers vrij daartoe een aanvraag in te dienen voor een vergunning met een bij die omstandigheden passende beperking dan wel, indien geen van de beperkingen genoemd in artikel 3.4, eerste lid, Vb van toepassing zouden kunnen worden geacht, een aanvraag in te dienen onder verwijzing naar het derde lid van voormeld artikel. Alsdan kan toetsing van de omstandigheden die naar de stelling van eisers een beroep op artikel 8 EVRM rechtvaardigen, plaatsvinden.

Gelet op het bovenstaande kunnen de door eisers aangehaalde uitspraken van het VN-Mensenrechtencomité en het beroep op de UNHCR 'Guidelines on Formal Determination of the best interest of the child' van mei 2006 naar het oordeel van de rechtbank niet tot het daarmee beoogde doel leiden. Het door eisers gedane beroep op artikel 3 IVRK en meerdere artikelen van het IVBPR kan evenmin slagen, reeds omdat niet is aangevoerd waarom deze verdragen in het geval van eisers een verdergaande strekking (behoren te) hebben dan artikel 8 EVRM.

2.22 Eisers hebben zich ten slotte op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten hen te doen horen alvorens op het bezwaar te beslissen.

2.23 Zoals is overwogen in de uitspraak van 13 juni 2003 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (JV 2003/335) vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure. Met toepassing van artikel 7:3 Awb kan dan van het horen ook slechts worden afgezien indien er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een ander besluit.

2.24 De rechtbank is met verweerder van oordeel dat in onderhavige zaken sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaarschrift. Daartoe is van belang dat op voorhand geen twijfel mogelijk was dat de bezwaren niet konden leiden tot een ander besluit. De in dit verband door eiser aangehaalde uitspraken kunnen reeds daarom niet tot een ander oordeel leiden.

2.25 Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft besloten dat eisers ingevolge het amv-beleid niet in aanmerking komen voor een

zaaknummers: AWB 05/49285 (beroepszaak) en AWB 05/49287 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49283 (beroepszaak) en AWB 05/49284 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49280 (beroepszaak) en AWB 05/49281 (voorlopige voorziening)

blad 7

verblijfsvergunning regulier. Niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan verweerder van het beleid had moeten afwijken.

2.26 Voor zover eisers hebben aangevoerd dat zij op grond van het overgangsbeleid in aanmerking komen voor een vergunning tot voortgezet verblijf is de rechtbank van oordeel dat, nu uit het voorgaande volgt dat eisers geen aanspraak hebben op een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf als amv", zij evenmin aanspraak kunnen maken op een vergunning tot voortgezet verblijf.

2.27 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

Ten aanzien van de voorlopige voorzieningen

2.28 Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen grond meer voor het treffen van de verzochte voorlopige voorzieningen, zodat het verzoek zal worden afgewezen.

Ten aanzien van de beroepen en de voorlopige voorzieningen

2.29 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

zaaknummers: AWB 05/49285 (beroepszaak) en AWB 05/49287 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49283 (beroepszaak) en AWB 05/49284 (voorlopige voorziening)
AWB 05/49280 (beroepszaak) en AWB 05/49281 (voorlopige voorziening)

blad 8

Beslissing

De rechtbank:

Ten aanzien van de hoofdzaken:

verklaart de beroepen ongegrond.

De voorzieningenrechter:

Ten aanzien van de gevraagde voorlopige voorzieningen:

wijst de verzoeken om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. S.G.M. Buys, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, tevens voorzieningenrechter, en uitgesproken in het openbaar op 20 maart 2007, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Cromptvoets als griffier.

de griffier is verhinderd
deze uitspraak te ondertekenen



de rechter

afschrift verzonden op:

23 MRT 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Tegen deze uitspraak staat, voor zover die betreft het verzoek om een voorlopige voorziening, ingevolge artikel 37, tweede lid, aanhef en onder d, Wet op de Raad van State geen hoger beroep open.

Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.



Collet International Lawyers & Associates

Mathenesserlaan 195
3014 HB Rotterdam

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2256	B 14 APR 2007
ZAAKNR. 200702646	
AAN: 13	
BEHANDELD: OD:	PAR:

Fax: +31 70 365 13 80

Your ref.:
Our ref.: D066587130110 MC/MZ
Concerning: Advies
Telnr.: 010 - 2707909
Faxnr.: 010 - 2707900
Email: collet@colletinternational.com

Name: mr. M.A. Collet
Position: lawyer

Rotterdam, 12/04/2007

HOGER BEROEPSCHRIFT

(toevoeging is aangevraagd)

Edelachtbare heer/vrouwe,
Geacht College,

Tot mij wendden zich de heer
mevrouw
en

geboren op
, geboren op
geboren op

mede namens haar minderjarige kind
geboren op (IND nummers van de drie ouderen:
0004.08.2003, 0004.08.2004 en 0004.08.2002, maar wel familie van elkaar: één
broer en twee zussen, waarvan de oudste een kind heeft), allen van Kazachstaanse
nationaliteit, met het verzoek hun belangen te willen behartigen.

Cliënten (hierna ook te noemen familie heeft mij bepaaldelijk
gevolmachtigd om in hun vreemdelingrechtelijke procedure alle vereist geachte
maatregelen te nemen. Cliënten verblijven thans te maar kiezen woonplaats te
mijnen kantore aan de Mathenesserlaan 195 te 3014 HB Rotterdam.

Cliënten kunnen zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank 's-
Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, d.d. 20 maart 2007 (bijlage), verzonden
op 23 maart 2007, vandaar dat zij tegen deze beslissing thans tijdig hoger beroep
indienen. Hierbij verklaar ik, mr. M.A. Collet, advocaat te Rotterdam, door de familie
bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger

letter of 4/14/2007, page 2/5
your ref.:
our ref.: D066587130110 MC/MZ



beroep tegen de eerdergenoemde uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht van 20 maart 2007, met het kenmerk AWBNrs. 05/49285, 05/49283 en 05/49280 (bijlage)

Grieven

1. Grief 1: onjuiste feitenvaststelling

Door de rechtbank wordt feitelijk geconcludeerd dat er sprake is van adequate opvang, het criterium voor het weigeren van een verblijfsvergunning AMV. In r.o. 2.20 wordt immers de bewijslast nog verder uitgebreid dan al binnen artikel 3 IVRK voor verantwoord geacht kan worden. In TBV 1996/1 en verder is immers het uitgangspunt als volgt, indien er geen adequate opvang is in het land van herkomst, dan dient een alleenstaande minderjarige in het bezit van een verblijfsvergunning te worden gesteld.

In 2001 is dat beleid aangescherpt, in die zin dat indien was aangetoond, middels algemene ambtsberichten, dat er in het land van herkomst adequate opvang bestond voor alleenstaande minderjarigen, het aan de vreemdeling is om aan te tonen dat zulks in zijn/haar geval niet het geval is. Ten aanzien van Kazachstan was dat niet aan de orde. Er is slechts één algemeen ambtsbericht uit december 2002 en uit dat ambtsbericht kan niet worden afgeleid dat er voor een situatie als deze een opvang bestaat voor deze vier kinderen, ten tijde van hun aanvraag (8-9 april 2000, waren allen nog minderjarig). Ten tijde van hun aanvraag bestond er geen informatie die wees op adequate opvang. Ook nu nog blijkt niet dat er adequate opvang bestaat voor als alleenstaande moeder, voor eisers als gezin, behorend tot de gediscrimineerde Oeigoerse minderheid. Splitsing van het gezin is zeker niet in het belang van eisers. Gelet op artikel 3 IVRK dient er wel rekening te worden gehouden met deze aspecten.

De stelling van de Rechtbank dat nu de verklaringen van eisers volgens een individueel ambtsbericht van dien aard zijn dat eisers, ondanks hun jeugdige leeftijd er van beticht worden onvoldoende medewerking te verlenen aan onderzoek naar de vraag of er sprake is van adequate opvang, het aan zichzelf te danken hebben, doet afbreuk aan de bescherming die minderjarigen dienen te krijgen. Het is ongehoord dat kinderen enkel en alleen om deze reden feitelijk op straat worden gezet; dit is niet alleen in strijd met artikel 3 IVRK, dit is in strijd met ieder goed fatsoen. Niet vergeten mag worden dat eisers ook geen mogelijkheid hebben om terug te keren, om precies dezelfde reden overigens als waarom het onderzoek niet zou hebben kunnen slagen. Onweersproken is dat eisers minderjarig waren ten tijde van hun aanvraag.

De enkele verwijzing naar de uitspraak in asiel (r.o. 2.18), kan eveneens niet als voldoende draagkrachtige motivering dienen, aangezien daarmee niet wordt onderkend dat er daar een ander toetsingskader van toepassing was. In asiel wordt getoetst of het asielrelaas reden is voor toelating. Daarbij dient men nog wel rekening te houden met het feit dat een kind nu eenmaal een ander referentiekader hanteert dan een volwassene, maar de toets is daar of het verhaal voldoende grondslag biedt voor de vraag of er sprake is van mogelijke schending van artikel 3 EVRM, of het Vluchtelingenverdrag.

letter of 4/14/2007, page 3/5
your ref.:
our ref.: D066587130110 MC/MZ



In deze (AMV) procedure is het echter de vraag of het recht dat een kind heeft, bescherming krijgen door afgifte van een AMV status, kan worden weerhouden door onjuistheden of onvolkomenheden in het asielrelaas. Ook als dit naar mening van verweerder essentiële informatie betreft, mag niet worden vergeten dat het hier om vier kinderen gaat. Vier kinderen waarvan de levens al geruïneerd zijn en het maar de vraag is of ooit voldoende recht kan worden gedaan aan dat ondergane onrecht. Door zo marginaal en afzijdig de kop in het zand te steken, wordt per definitie geen goede invulling gegeven aan de toetsingscriteria en wordt slechts slaafs een besluitenmachine gevolgd, die thans gaat over het leven van kinderen.

Zelfs al zouden de kinderen moedwillig hebben gelogen en informatie hebben verzwegen, quod non, dan nog laat dat niet de vrijheid aan de Nederlandse overheid om die kinderen dan ieder recht op bescherming te onthouden. Het enkele feit dat het hier gaat om kinderen, dient reeds in eerste instantie als afdoende te worden beschouwd om, tot het tegendeel is bewezen (omdat de ouders wel voor opvang en opvoeding kunnen zorgen, of omdat de staat Kazachstan garanties biedt voor de vereiste opvang), deze kinderen in Nederland alle vereiste bescherming te bieden, mede in het licht van 3 IVRK.

2. Grief 2: schenden hoorplicht

In r.o. 2.24 wordt door de rechtbank geconcludeerd dat de bezwaren terecht als kennelijk ongegrond aangemerkt konden worden. Het lijkt er echter op dat hiermee het paard achter de wagen wordt gespannen. Juist de aangehaalde complicaties, het feit dat het hier gaat om een gezin, waarbij de oudste inmiddels moeder is, nadat ze op haar twaalfde bezwangerd is, nog los van alle daarbij gepaard gaande omstandigheden, maakt al dat niet meer van een eenvoudige zaak kan worden gesproken.

Kennelijk zag verweerder daarenboven in eerste instantie wel de noodzaak tot het doen van nader onderzoek, waaruit het individueel ambtsbericht is gevolgd. Uit dat ambtsbericht kwam echter niet naar voren dat er sprake was van adequate opvang, ook niet van staatswege, zoals in het algemene ambtsbericht wordt gesuggereerd, wel voorhanden zou zijn.

In de periode van 22 februari 2002 tot en met 7 oktober 2005 zijn drie en een half jaar verstreken. Nu kan uit de verstreken termijn zelf wellicht niet zondermeer worden afgeleid dat een bezwaar niet meer kennelijk ongegrond is, want dan had men wel eerder kunnen beslissen, maar in combinatie met alle andere factoren (zoals ambtsbericht), maakt dat thans wel sprake is van een bezwaar dat niet meer als kennelijk ongegrond kon worden aangemerkt.

Ook verweerder had kunnen zien en weten dat kort na de beslissing op bezwaar meerderjarig geworden zou worden. Ook de andere twee zijn meerderjarig geworden, na indienen bezwaar en voordat beslist werd op het bezwaar. Hoe deze aspecten thans dienden te worden meegewogen, mede in combinatie met het kind van dat in die tijd al weer naar de basisschool ging, waren op zich al redenen om minstens over te gaan tot het horen in bezwaar. Juist het bereiken van de meerderjarigheid maakte dat gelet op hun rijping, meer relevante informatie had kunnen worden verkregen.

letter of 4/14/2007, page 4/5
 your ref.:
 our ref.: D066587130110 MC/MZ



3. Grief 3: Internationale geldende rechten

Gelet op al het voorgaande en in respect van de in geding zijnde mensenrechten en gelet op artikel 94 van onze Grondwet, dient een binnen Nederland geldende wettelijke bepaling of regel buiten toepassing te blijven indien toepassing ervan strijd oplevert met bijvoorbeeld het Vluchtelingenverdrag of het EVRM.

Omdat een gemotiveerd beroep is gedaan op die Internationale bepalingen, kan niet simpelweg worden volstaan met het enkel hanteren van die Nederlandse bepalingen om het beroep af te wijzen. De Rechtbank heeft verzuimd voldoende te motiveren waarom die Internationale bepalingen in casu niet van toepassing zijn of niet nader getoetst hoeven te worden. In r.o. 2.21 wordt simpelweg gesteld dat nu het beroep in deze de aanvraag slechts het AMV-deel betreft, de aangehaalde verdragsbepalingen niet van toepassing zijn. Hiermee wordt ruim te kort gedaan aan de strekking en bescherming die uitgaat van de aangehaalde verdragsbepalingen, artikel 8 EVRM en 3 IVRK.

Iedere inmenging in het privé-leven van mensen die zich op het grondgebied bevinden, rechtmatig of niet, wordt beschermd door artikel 8 EVRM. Door artikel 3 IVRK dient bij ieder besluit dat kinderen in hun belangen treft, het belang van het kind voorop worden gezet. Het is daarvoor niet nodig dat een afzonderlijke aanvraag wordt ingediend. De genoemde bescherming kan daarenboven ook niet worden verkregen door die lokettentruc, er is immers geen enkele "verblijfsbeperking" die recht doet aan die rechten zoals in de procedure aangehaald.

Daarenboven dient op het moment dat die verdragsbepalingen worden ingeroepen, deze ook te worden getoetst. Door zulks na te laten handelt men in strijd met artikel 13 EVRM. De enkele stelling dat deze procedure zich daar niet voor leent, doet onrecht aan de reikwijdte van artikel 8 EVRM, 17 IVBPR en 3 IVRK. Ook uit de aangehaalde UNHCR guidelines kan worden afgeleid dat ook in asielprocedures, de best interest of the child dient te worden meegewogen, dus niet alleen in een niet bestaande procedure. Het enkele feit dat de rechten van het kind niet, in ieder geval niet in voldoende mate in het vreemdelingenrecht zijn uitgewerkt doet er niet aan af dat kinderen rechten hebben. Door ondertekening van het Kinderrechtenverdrag heeft Nederland zich immers niet alleen symbolisch verbonden, Nederland kan ook door het Kinderrechtencomité worden aangesproken (hetgeen ook al gebeurd is), op het niet naleven van het verdrag. Het is dan ook niet meer dan logisch dat deze realiteit ook een juridische basis krijgt in de jurisprudentie. De trias politica is er niet enkel om slaafs te wachten op het bestuur dat de wetten en regels vorm geeft, daar waar de overheid faalt in de rechten van burgers te voorzien, kan de rechterlijke macht wel degelijk een hiaat vullen. Hiermee wordt niet buiten de kaders getreden van de scheiding der machten, er wordt alleen invulling gegeven aan de reeds eerder door de overheid te kennen gegeven regels. Het verdrag voor de rechten van het kind is immers wel door diezelfde overheid getekend. Dat de vreemdelingenwet door een tijdelijke politieke wind weinig verdere invulling heeft gekend ten aanzien van de mensenrechten, zoals artikel 8 EVRM en 3 IVRK, mag er niet aan in de weg staan dat een individu die rechten kan uitoefenen.

letter of 4/14/2007, page 5/5
your ref.:
our ref.: D066587130110 MC/MZ



Om al deze redenen verzoeken zij u:

het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de primaire beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te vernietigen.

Zitting/ horen:

Eisers worden graag gehoord in dit hoger beroep.

Naast dit telefaxbericht wordt dit beroepschrift met bijlage u ook per gewone post toegestuurd.

Hoogachtend,

M.A. Collet

bijlage: uitspraak Rechtbank d.d. 20 maart 2007